

Петру Чимпоешу „Светец в асансьора“

Игра на Червена шапчица

Всяка вечер и всяка сутрин Света Богородица, Пречистата Дева, пада на колене пред небесния престол, изпълнена със смирение, кръсти се и изрича:

– Господи, аз, която стъпвам по пръстта на земята и съм от пръст направена, преди векове получих знак от архангелите Михаил и Гавриил, а после пак от тях приех и Благата Вест, заченах по чудотворен начин Иисус, Твоя Син, чрез когото Ти благоволи да приемеш естеството на грешния човешки род, за да го избавиш от първородния грях и да го издигнеш в царството Си, и пребивавайки като Иисус, Син човечески, сред хората и като Христос, им даде Новия завет, с него започна ново летоброене и нова ера в света и той го освети като Клетва с кръвта Си и бе пренесен в жертва на Кръста в дните на Пилат Понтийски, на тебе се моля сега, Владико, Господи, Благ и Милостиви, Създателю на живота, да проявиш Своята безгранична доброта, да се смилиш и да помилваш Твоята рабиня

ПЕЛАГИЯ

и прости ѝ греховете, волни или неволни, сторени с дело, с дума или мисъл, днес и във всички дни от живота ѝ, и най-вече ужасния грях, смъртния грях, неназовано да остане името му, който върши от няколко години, без да може да се отърве от него, защото изтерзаната ѝ душа се е залепила за душата на оня мъж, чието име ще премълча, и затъвайки в сладостта на телесните страсти, те вече не могат да се отлепят един от друг, преплетени в това прегрешение като стъблата на липи, които вече няма как да бъдат разделени, освен ако не ги отсекаш из корен... Не ги отсичай още, Милостиви, открий в безкрайната Си благодат път за избавление и помилвай тях сред неизброимото множество на Твоите агънца, защото, макар и уловени в мрежите на греха, те смирено търсят пътя към Теб. Чуй ме, Господи, и не подминавай думите ми, Ти, който така обичаш хората! Смили се, покажи своята безкрайна благодат и спаси грешните им души, разпръсни домогванията на злото, предпази ги от срама пред хората и покажи им решително правия път, защото те нямат друг Бог и друга надежда освен Теб, Отче небесни, всеопрощаващ Дух на истината, Творецо на всичко видимо и невидимо както на небето, така и на земята. Амин.

Света Богородица знае много добре какво говори. Тъй като, преди да падне пред Небесния престол, и тя самата беше изслушала с внимание изпълнената със смирение и срам молитва на госпожа Пелагия от втория етаж, и думите на Богородица не са друго освен повторение на това, което Пречистата Дева беше чула преди малко от своята недостойна рабиня.

Всяка вечер и всяка сутрин госпожа Пелагия пада пред иконата на Света Богородица и отправя горещи молитви към нея, за да измоли от Сина си и от Господа наш милост и опрощение за оня ужасен смъртен грях според Светото писание и според каноните на Отците на църквата, от който не може да се отърве по никакъв начин, защото изтерзаната ѝ душа се е залепила за душата на оня мъж, с когото съгрешава.

И се моли така, със съкрушено сърце и разкаян дух, с много метани и дълбоки поклони, признаваща своя грях и шепнеща горещи молби за опрощение, душевен покой, помощ в добрите дела, здраве за съпруга ѝ Костика и за родителите ѝ госпожа Алис и господин Василе. Искам да добавя, че всички тези молби не бяха напразни. Те веднага се връщаха и стопляха душата ѝ като благословия, защото, когато накрая се изправяше с изтръпнали колене, тя се чувстваше по-добре, по-спокойна, в по-голяма хармония със себе си, сякаш бе плакала.

След това, ако беше вечер, тя си лягаше в студените и неприветливи постели, в същата спалня, където на

заклучена врата и с шепот се бе молила, отделно от законния си съпруг, който оставаше във всекидневната да гледа или мач, или някое политическо токшоу, докато не заспеше на канапето, сломен от усърдните дни. А ако беше сутрин, госпожа Пелагия пиеше кафе и изпушваше една цигара, единствената за деня, след което тръгваше бързо за работа. Но щом излезеше на стълбището, непристъпно за дневната светлина, понеже проектантът не беше сметнал за нужно да предвиди прозорци, а крушката, която трябваше да го осветява, винаги беше или изгоряла, или липсваше, тя се спираше за няколко секунди пред дупката, останала на стената на мястото на електрическия ключ, изтръгнат оттам от силите на мрака, и с един привидно небрежен жест хвърляше в нея едва забележима хартиена топка с размерите на сливова костилка. Жестът ѝ, колкото и небрежен да изглеждаше, не бе лишен и от известен риск, тъй като двете жици от електрическия ключ бяха все още под напрежение, а краищата им не бяха добре изолирани така, както предвижда правилникът за безопасност на труда, и биха могли по всяко време да предизвикат токов удар, ако някой несъзнателно докосне двата края едновременно. Има обаче и много по-големи рискове от това да те удари ток, поне в случая на госпожа Пелагия. И ако някой е воден от любопитството да разбере какво се случва по-нататък, ще види, че около четвърт час по-късно асансьорът спира на втория етаж. От него слиза един господин на средна възраст, чието име ще премълчим. Той прекосява площадката с равномерен ход, внимателно, за да не вдигне шум, който да привлече вниманието на съседите. Когато стигне пред бившия електрически ключ, той вади от джоба си химикал и с негова помощ ловко изважда оттам онази малка, нищожна топка хартия с размери на сливова костилка...

И ако любопитният продължи да следи господина на средна възраст, ще го види да слиза два етажа по стълбите, а щом стигне долу, да вади топката хартия, да я разгъва и да чете написаното в нея. Това всъщност представлява мъничка бележка, с която госпожа Пелагия съобщава на господина на средна възраст в колко часа и къде точно ще се срещнат следобед, след като излезе от работа. Мястото не е посочено направо, а е кодирано с изящни метафори. Като например „около върбата на носталгията“, което означава на брега на Бистрица, малко по-нагоре по хълма с въртележките, където наистина расте една носталгична по своята природа върба, а формулата „лешников сладкиш“ е закодираното име на гостилница „Зодиак“, приватизирана по метода на работническо-мениджърската приватизация бивша сладкарница. Предпочитаното им място за срещи си оставаше така нареченото „танцувам под дъжда“, разположено в малкия парк до железопътната линия. А какво означава всъщност „танцувам под дъжда“? Това ще разберем, когато настъпи подходящият момент.

Но днес щяха да се срещнат по-рано и то на едно напълно непредвидимо място, тъй като госпожа Пелагия трябваше да отиде на погребение, и затова първоначално избраното място, известно под конспиративното название „лешников сладкиш“, трябваше да бъде заменено в последния момент. Защо в последния момент ли? Пълният отговор на този въпрос изисква дълго и сложно изложение, затова е по-добре да се спрем на кратката истина: госпожа Пелагия беше забравила, че днес трябва да ходи на погребението на съпруга на колежка от службата. Сети се едва сутринта, точно като се приготвяше за тръгване, и изтръпна от уплаха при мисълта какво би могло да се случи, ако не се беше сетила навреме. Докато господин Костика се бръснеше в банята, тя набързо написа бележката, като смени установените вчера координати на срещата. И вместо традиционните закодирани формули се видя принудена да използва доста ясни и банални думи. Ако някой друг освен господина, чието име премълчаваме, прочете бележката, тогава доброто име на госпожа Пелагия и честта на семейството ѝ биха били сериозно засегнати, а госпожа Алис и господин Василе биха страдали ужасно.

За щастие никой не обръщаше внимание на някаква хартиена топка, попаднала кой знае как в дупката на

стената, останала от изтръгнатия електрически ключ. С изключение, разбира се, на господина на средна възраст, чието име премълчаваме. Нека отбележим, че сутринта на пети октомври той не слезе с асансьора от петия етаж, където живееше, а по стълбите, защото асансьорът не работеше. А защо не работеше, това е друг проблем и то доста сложен, върху който обаче ще се върнем на следващите страници. А засега да се опитаме да изясним какво пише в бележката.

Трябва непременно да поговорим. Съпругата ти е изпратила анонимно писмо на родителите ми, татко ми се обади и ми каза. Мама не знае, че аз знам. Да се видим в 11 часа в коридора на частната поликлиника, защото след това ще ходя на погребение. Можеш ли да дойдеш и ти?

Всъщност няма нищо за изясняване. В одинайсет часа те щяха да се срещнат сякаш случайно в коридора на поликлиниката, щяха да поговорят малко, после всеки щеше да поеме в различни посоки, тя към дома на колежката си, чийто съпруг беше починал, а господинът на средна възраст щеше да чака на пътя за гробищата появата на погребалното шествие и щеше да се присъедини към него незабелязано от никого освен от госпожа Пелагия, разбира се. И след това щяха да прекарат най-малко два часа заедно.